

EL CONGRÉS DE LA CES A SEVILLA // JOSEP M. ÀLVAREZ

L'ofensiva sindical europea

Els sindicats no renunciïn a la Carta de Drets Fonamentals de la Constitució de la UE

JOSEP M. ÀLVAREZ*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 22.05.07

El sindicalisme europeu ha deixat de ser alguna cosa més que la juxtaposició interessada d'organitzacions sindicals amb credos locals i interessos particulars, per entrar en l'escena internacional amb perfil propi. La referència moral del sindicalisme internacional, que no és cap altra cosa que la Confederació Europea de Sindicats (CES), ha passat a l'ofensiva. I ho fa en el moment més oportú. El nostre vell continent es troba sumit en una certa desorientació existencial. La construcció de la identitat política i social, no pas econòmica, d'Europa, està en entredit. Al capdavant d'aquest magnífic projecte que ja ha complert 50 anys hi ha aquells que menys creuen en aquest projecte i en les seves formidables possibilitats de futur.

Ni la nova França de **Sarkozy** ni l'Alemanya d'**Angela Merkel** veuen en la consolidació d'aquest espai polític la solució als seus problemes nacionals, ni un espai compartit de futur. Gran part dels països que s'hi han incorporat recentment no veuen en la Unió alguna cosa més que una oportunitat de creixement econòmic a través de la captació d'inversions. Per tant, vull afirmar amb rotunditat i sense por d'exagerar que, avui dia, la Unió Europea com a projecte polític i social depèn en bona mesura de la capacitat de defensar-lo que tinguem els sindicats europeus.

ENCARA MÉS. Depèn de la nostra capacitat de dibuixar un horitzó, de creure'ns que és possible aconseguir-lo i de fer-lo creïble als milions de treballadors que estan desitjant que, d'una vegada per totes, els sindicats recollim el guant que fa temps ens van llançar els anomenats euroescèptics i els que van intentar inocular-nos el pessimisme com a resposta a un model de globalització neoliberal que mundialitza el mercat, però no pas els drets, la democràcia ni la

llibertat.

Per aquests motius, el Congrés de la CES que s'està celebrant a Sevilla ha fet de la Carta de Drets Fonamentals del text del Tractat Constitucional de la Unió una qüestió de principis. Enfront de les amenaces velades sobre els drets socials de la futura Constitució Europea dels que volen utilitzar-los com a moneda de canvi per sortir de l'atzucac, el sindicalisme europeu ha dit que no és negociable i que no ho serà. No se cedirà a interessos ideològics o conjunturals que, en lloc d'acostar-nos al model de l'Europa del benestar, ens n'allunyen cada dia més. Perquè si el projecte polític europeu està en entredit és, precisament, perquè el model social no està consolidat.

La CES també ha sabut polsar correctament la sensibilitat més concreta i més quotidiana dels treballadors d'Europa. I quan planteja la seva ofensiva sindical, l'encerta plenament al destacar com un dels seus elements fonamentals l'avanç de les condicions salarials. És una evidència contrastada que els salaris a Europa han perdut poder adquisitiu. A cada país, però també en el conjunt de la UE, els sindicats hem fet esforços impagables per ajustar les nostres reivindicacions als diferents contextos econòmics. Sens dubte, i ningú pot negar-ho, els treballadors han contingut les seves aspiracions econòmiques a canvi d'estabilitat i seguretat en l'ocupació. Aquest temps ja ha passat.

ÉS VERITAT que les realitats de cada país no són idèntiques, però hi ha la convicció profunda que des de cada punt de partida s'ha d'impulsar un avanç substancial que impliqui la millora del poder adquisitiu de les famílies. I aquesta decisió és estratègica, perquè és fonamental que cada un dels gairebé 500 milions de ciutadans de la Unió Europea siguin interpel·lats pel nou sindicalisme europeu que ja ara mateix significa la CES.

No hi ha dubte que el sindicalisme europeu ha fet un pas en la direcció correcta. No es tracta de defensar el model social que ha permès que Europa es converteixi en l'únic paradigma de creixement econòmic i protecció social, sinó de trobar noves metes que facin de palanca per al seu desenvolupament en aquests moments en què els poderosos volen que entri en crisi perquè ja no

quedi ni una sola referència que vinculi progrés econòmic i social.

Ara més que mai Europa es convertirà en un símbol, en exemple d'acció reivindicativa que conjuga futur i present. Es farà evident que la força d'Europa no és la moneda única, ni el Banc Central Europeu ni la caiguda de les fronteres. L'ofensiva política i sindical de la CES demostrarà que el vertader poder de la vella Europa resideix en la seva capacitat de reaccionar de manera conjunta quan la situació ho requereix. I en això estem. Així ho vam demostrar quan la *directiva* Bolkestein va voler rebaixar la nostra condició de treballadors, i sense fissures vam defensar els nostres serveis públics, i no tolerarem que, amb diferents directives, s'ampliïn les hores de feina o es rebaixin les condicions laborals.

El sindicalisme europeu sempre ha estat la pedra angular que ens ha permès avançar. Els nostres joves treballadors no ens perdonarien mai que ens posem a la defensiva. Avui més que mai cal que la perspectiva local doni pas a la iniciativa internacional. El procés de globalització ens obliga a formular els nous reptes utilitzant també nous codis. Davant dels que a Europa només veuen risc i incertesa, s'ha de contraposar confiança política i eficàcia social, més i més bon sindicalisme. Per això, per l'Europa social, la solidaritat i la sostenibilitat, passem a l'ofensiva.

*Secretari general d'UGT de Catalunya.